

Strážca

Dnes večer sa na hrade vojvodu konala veľká hostina. V slávnostnej sieni sa na stoloch kopilo jedlo, dobré víno a horké pivo. Na malom drevenom pódiu hrali muzikanti veselú hudbu. Hrubé sviece a olejové lampy vrhali do sály veľmi príjemné a intímne svetlo. Vkusne odetí páni tancovali so svojimi dámami a ich tiene na stenách tancovali s nimi.

Veľkej slávnosti sa zúčastnili šľachtici, vážení obchodníci a ich manželky. Každý, kto v kráľovstve niečo znamenal bol dnes v noci práve tu. Hostia boli oblečení mimoriadne honosne, akoby sa chceli predbiehať v tom, kto má drahšie ošatenie. Farebné šaty dám a drahé košeľe pánov občas pôsobili až zábavne.

Vôňa pečeného mäsa, pach alkoholu, smiech ľudí a rytmus hudobných tónov. Toto všetko dávalo dnešnej oslave čarovný nádych.

Všetci v sále sa zabávali. Až na jedného muža, ktorý stál v tmavom kúte na konci slávnostnej siene a pozoroval dianie. Bol vysoký, šľachovitý a v porovnaní s hosťami odetý pomerne skromne, avšak niekde na ulici by si stále zaslúžil obdiv. V tvári mal prísny výraz. Hnedými očami prehľadával celú sieň, akoby na niečo strichol. Vôbec sa pri tom nehýbal.

„A ty si kto?“ spýtala sa ho mladá a veľmi pekná žena. Krásne modré šaty úžasne dopĺňali jej modré oči a zlaté vlasy. Bola opitá a v ruke držala fľašu vína.

Muž neodpovedal, no mladú ženu si zbežne premeral. Bola to sestra samotného vojvodu.

„Hej!“ zakričala na neho. „Vieš kto ja som? Ha?“ štekala ako besný pes. Jej nadradené chovanie bolo celkom bežné pre ľudí s modrou krvou, ale vôbec sa nehodilo k jej kráse. „Ja som Iska, aby si vedel. Som sestra... Hik... Ehm,“ odkašľala si. Požila až príliš vína. „Som sestra vojvodu a ty,“ zapichla mu prst do hrude. „Ty sa so mnou budeš rozprávať. To je rozkaz!“

„Áno, pani moja,“ odpovedal muž, no aj tak jej nevenoval veľkú pozornosť. Stále sa pozeral po celej sále.

„Kto si?“ opýtala sa znova Iska.

Muž mierne uklonil hlavu: „Volám sa Adan, Adan de Estrella.“

„Nieeee,“ čudovala sa Iska. „To si ty? Ale choď niekam. Ty si ten nový strážca môjho brata?“

„Áno,“ prikývol Adan. „Môj pán je vojvoda Ridén z Dolnozeme.“

„Ha!“ skríkla Iska. „A ja som sestra vojvodu z Dolnozeme. Ja som totižto Iska z Dolnozeme. Vieš?“

„Viem.“

„Takže pracuješ aj pre mňa, je ti to jasné?“

„Samozrejme, pani Iska.“

„A ja ti prikazujem... počkaj,“ na pár glgov vypila z fľaše víno. Tú potom šmarila niekam za seba. Črepiny sa rozleteli po zemi. Nahlas si grgla ako robotník v prístave. „Takže... ehm. Prikazujem ti, aby si sa netváril ako dvere na stodole, alebo ako konské kopyto. Haha,“ rozosmiala sa nad vlastnými slovami. Alkohol ju celkom ovládol. „Že som vtipná?“

„Tak je,“ súhlasil Adan de Estrella.

Pridal sa k nim muž, mladý šľachtic. Vznešený výraz v tvári a dobré držanie tela bolo celkom bežné pre človeka jeho statusu. Dal Iske pusku na líce.

„Čo sa to tu deje, drahá?“ spýtal sa mladý šľachtic.

„Pfff,“ odfrkla opitá Iska a mávla rukou. „Len som spovedala tuto oného, no ako sa to voláš?“

„Adan,“ odpovedal strážca. „Adan de Estrella.“

„De Estrella?“ zopakoval šľachtic a prezrel si ho od hlavy po päty. „Tak ty budeš z ďalekého juhu.“

„Som z juhu,“ odpovedal stroho Adan.

Iska sa začala chichotať: „Haha, že z juhu. To je ako... A čo ja viem.“ Zatackala sa na mieste. „Uf, ale sa točí.“

„No,“ prehovoril mladý šľachtic. „Ja som vikomt Tenry z pohraničia a neželám si, aby si obťažoval moju nastávajúcu.“ Po týchto slovách znovu pobožkal Isku na líce. Tá reagovala chichotom.

Adan mu venoval pozorný pohľad. „A prečo má vikomt Tenry z pohraničia pri sebe dýku?“ spýtal sa.

„Čože?“ vyštekol mladý šľachtic. „To sa ako opovažuješ ty pes? Nie si hodný ani na to, aby si mi oblízal podrážky. Z čoho ma to tu obviňuješ?“

Strážca sa nenechal vyvieť z miery. Chytil toho namysleného šľachtica za ruku a mihnutím oka mu ju vykrútil za chrbát. Siahol pod jeho honosnú košeľu a vytiahol ukrytú dýku.

„A toto je čo?“ pošepkal mu Adan do ucha.

„Au!“ skríkol vikomt Tenry. „Moja ruka! Ihneď ma pusti!“

„Hej!“ pridala sa Iska a udrela strážcu do ramena. „Nechaj ho tak ty pes jeden!“

Adan ho pustil, no dýku mu nevrátil.

„Toto nenechám len tak!“ vyhrážal sa Tenry a stískal si boľavú ruku.

„Táto oslava,“ odpovedal mu pokojne Adan, „je bez zbraní. To je pravidlo. Ani vojvoda nie je ozbrojený.“

„Človek nikdy nevie,“ ohradil sa šľachtic Tenry a chytil Isku za ruku. „Pod' ideme. Ved' tento chudák si to ešte odpyká.“

„Vidíme sa,“ rozlúčila sa Iska a žmurkla. Potom sa nechala viesť preč.

Adan si povzdychol. Ako sem ten namyslený muž prepašoval dýku? Toto sa mu vôbec nepáčilo.

Pohľadom vypátral svojho pána. Vojvoda Ridén z Dolnozeme stál na druhom konci sály a práve sa rozprával s akýmsi obchodníkom. Všetko sa zdalo byť v poriadku.

Potom prešiel k obrovskému oknu. Bolo otvorené. Nazrel do noci. Nikde nevidel nič podozrivé. Pre istotu sa pozrel aj hore. Slávnostná sieň sa nachádzala na najvyššom poschodí hradu, ale útočník by sa kludne mohol zniest' aj zo strechy.

Všetko sa zdalo byť v poriadku. Adan teda zamieril von so sály. Nechal za sebou ruch osláv a prešiel šedými chodbami hradu až k schodisku. Zišiel na prízemie k vstupným dverám.

Tam stálo niekoľko ozbrojených mužov v modrých tunikách a vysokých čiernych čižmách. Za opaskami mali meče. Bola to hradná stráž. Dnes večer mali za úlohu prehľadať každého jedného účastníka hostiny.

„Hej!“ zakričal na nich Adan.

Muži dobre z kože nevyskočili. Veľmi dobre vedeli, kto je nový strážca na tomto hrade.

„Pane,“ povedal jeden z mužov. Všetci sa mierne uklonili.

„Mne sa nemusíte klaňať,“ pokračoval Adan. „Nie som šľachtic.“

„Ako teda môžeme poslúžiť?“ spýtal sa veliteľ stráže. Bol to pevný chlap s holou hlavou.

„Prehľadali ste každého?“

„Samozrejme,“ prikývol veliteľ.

„Si si istý?“

„No,“ zamyslel sa holohlavý muž. „Vlastne bez kontroly išiel len vikomt Tenry.“

„Prečo?“

„Je to osobný priateľ vojvodu predsa a snúbenec mladej Isky,“ ozrejmil veliteľ stráže. „Je to veľký problém?“

„Už nie,“ odpovedal Adan. „Ale ujasníme si jednu vec. Keď nabudúce poviem, že bude skontrolovaný každý, tak to tak aj bude. Bez výnimky. Rozumieme sa?“

„Ehm, áno.“

„Výborne.“

Strážca Adan sa vrátil do siene. Predral sa pomedzi opitých šľachticov do svojho tmavého kúta. Odtiaľ mal najlepšiu výhľad. A navyše to bolo blízko okna, pri ktorom mal ukotvené lano v kovovom oku. Keby k niečomu došlo, jednoducho hodí lano z okna a zlezie dole. Bol to únikový východ v prípade núdze.

Hudba hrala, ľudia sa zabávali a večer plynul. Služobníctvo nestíhalo na stoly nosiť čase s vínom a odnášať špinavé taniere.

Niečo sa strážcovi nezдалo. Nevedel však prísť na to čo. Na prvý pohľad bolo všetko v poriadku. Oslava prebiehala celkom normálne. Vojvoda upevňoval vzťahy s obchodnými partnermi. Raz sa zastavil pri jednom mužovi, potom zase pri druhom. A takto stále dookola.

Adan si až teraz uvedomil, že nikde nevidí Isku – sestru vojvodu. Poriadne sa opila a opitý človek sa môže ľahko pošmyknúť a spadnúť. Alebo zaspať niekde vo vlastných zvratkoch. Strážca mal za úlohu chrániť vojvodu a jeho rodinu pred fyzickým napadnutím, ale aj pred spoločenskou potupou.

Iska síce v sále nevidel, ale jej snúbenec práve tancoval s akousi cudzou ženou.

Adan teda zamieril priamo k nemu. Len tak tak sa uhol opitému mužovi, ktorý ho takmer obliat vínom. Živá hudba na parkete hrala hlasno, až to bolelo v ušiach. Ľudia sa vlnili v rytme všade okolo neho.

„Hej,“ poklepal mladého šľachtica po ramene.

„Čo chceš?“ vyštekol na neho.

„Kde je Iska?“

„Čo s ňou chceš?“ spýtal sa nevraživo a postavil sa strážcovi tvárou v tvár. „Som takto blízko k tomu, aby som ťa nechal popraviť.“

„Kde je?“ zopakoval svoju otázku strážca. Nenechal sa zastrašiť.

„Išla do svojej izby,“ odsekol Tenry. „A teraz vypadni a nechaj ma tak!“

Adan sa otočil a opustil parket. Ako odchádzal zo sály, jeho pohľad sa stretol s tým vojvodovým. Obaja na seba nemo prikývli. To znamenalo, že je všetko pod kontrolou. Vojvoda sa potom venoval svojim hosťom a Adan zamieril do izby, kde bývala Iska.

Adan našiel dvere do izby pootvorené. Opatrne nazrel dnu. Na malom nočnom stolíku horela hrubá svieca. Veľká posteľ bola prázdna a periny rozhádzané. Rozliate víno na podlahe a črepiny z rozbitej fľaše dali jasne najavo, že v tejto zvyčajne honosnej izbe k niečomu došlo. Nikde Isku nevidel.

Zabuchol dvere a rozhliadol sa po hradnej chodbe. Najskôr jeho pohľad spočinul na kamennej podlahe. Ak zlatovlasá Iska skočila do rozliateho vína, tak niekde musia byť jej stopy. Nikde ich však nevidel a nemal sa pri pátraní čoho chytiť.

Adan zamieril do hradnej veže. Dalo sa tam dostať po hradbách, alebo zísť na prízemie a prejsť niekoľkými chodbami. Vybral si tú druhú možnosť, lebo predpokladal, že by po ceste mohol nájsť stratené dievča.

Prekonal niekoľko chodieb tmavých ako noc. Konečne točené schodisko. Vybehol až na samý

vrchol veže. Tam ho čakali masívne dvere. Zaklopal na ne.

„Ďalej!“ ozvalo sa spoza dverí.

Adan otvoril a vstúpil dnu. Ocitol sa v komnate hradného mága. Okolo stien stáli poličky plné kníh, rôznych sošiek, príveskov a iných, aspoň podľa neho, nezmyselných vecí. Čarovné lampášiky ukotvené v stenách medzi policami žiarili podobne ako sviece.

Mladý čarodejník v modrom rúchu sedel na stoličke s nohami vyloženými na stole. Dlhé vlasy mal zapletené vo vrkoči. Hneď vedľa jeho nôh bola v stole zapichnutá akási dýka, ktorá žiarila bielym svetlom.

Čarodejník sa nenamáhal ani zložiť nohy. „Adan, ako ti pomôžem, brat môj?“ spýtal sa.

Strážca neveriacky pokrútil hlavou. „Nie som tvoj brat.“

„Ale no,“ ohradil sa mladý mág. Konečne zložil nohy zo stola a s hranou námahou vstal. „Čo si taký vážny? Veď dnes je tvoj prvý veľký deň, nie?“

„Sú magické ochrany v poriadku?“ spýtal sa Adan.

„A čo je asi tak toto?“ odpovedal otázkou čarodejník a ukázal na žiarivú dýku zapichnutú v stole.

„Vidíš ako žiari?“

„Vidím.“

„No tak?“

„Nič mi to nehovorí.“

Mladý čarodejník sa pleskol po čele. „Tak starý dobrý čarodejník Blako ti to vysvetlí.“

„Počúvam.“

„Vidíš tú dýku?“ ladne okolo nej krúžil rukami, akoby prezentoval drahý prsteň nejakej zbohatlickej pani.

Strážca nemo prikývol.

„Žiari?“

„Áno.“

Čarodejník Blako buchal po stole, sľaby dostal nápad storočia. „Tak to znamená, že magická bariéra funguje. Aké jednoduché. Žiari. Funguje. Funguje. Žiari. Zopakujem to ešte raz?“

Adan na jeho hlúpe reči nereagoval a išiel priamo k veci: „Takže nikto cudzí sa do hradu nedostal?“

„Pochybuješ o schopnostiach veľkého Blaka?“

Strážca si povzdychol.

„Ale no tak,“ potľapkal ho po pleci mladý čarodejník. „Nebuď tak vážny. A vieš čo?“ zamieril k jednej z políc pri stene a začal sa tam prehrabávať. „Niečo ti dám, len to musím nájsť. Toto nie. Hmm, ani som nevedel že takúto vec mám. Počkať... Kde to je?“

Adan trepezlivo čakal a pozoroval toho čudesného mága. Údajne to bol najmladší mág, ktorý

kedy dokončil výcvik a patril medzi najlepších. Niekedy to dával patrične najavo. Vojvoda ho uchmatol hneď po škole a dal mu prácu. Bol to taký osobný dvorný mág a k tomu kráľovský platený.

„Mám to!“ ozval sa radostne Blako. Otočil sa a hodil niečo strážcovi.

Ten predmet chytil. Bola to dýka v púzdre. Mala krásnu zdobenú rukoväť. Strážca si uvedomil, že sa podobá na tú, ktorá je zapichnutá v stole.

„Na čo to je?“ spýtal sa strážca Adan.

„Magická dýka,“ ozrejmil čarodejník. „Od samotného Blaka. Tú som kedysi používal na kontrolu magickej bariéry, ale tá v stole je lepšia, tak túto starú už nepoužívam. Daj si ju na opasok a vždy ju nos pri sebe. Keď sa niečo stane, zacítiš to. A vidím otázku v твоjich očiach. Áno, môžeš ňou niekoho zabiť. Je to normálna dýka obohatená mojou mágiou. Ak niečo naruší bariéru, ty o tom budeš vedieť ako prvý.“

„Výborne,“ odvetil Adan a puzdro s dýkou si pripol na pravú stranu k opasku.

„Počúvaj ma ešte,“ pokračoval čarodejník Blako. „Keď sa rozžiarí len rúčka dýky, znamená to, že je narušená spodná bariéra. V našom prípade to je buď prízemie, alebo hradné podzemie. Ak sa rozsvieti čepel, tak je to všetko nad prízemím.“

„Rozumiem.“

„Ešte niečo?“ opýtal sa mág.

„To bude všetko,“ odpovedal strážca.

„Tak nechaj veľkého Blaka pracovať.“

Adan sa otočil a bez slova opustil komnatu mága. Schádzal točeným schodiskom a premýšľal. Nikto nenarušil magickú bariéru, to znamenalo, že ak ktosi Iske ublížil, tak jedine niekto z hostí. Samozrejme sa do hradu mohol dostať aj obyčajný človek bez magického nadania, ale táto možnosť bola takmer vylúčená. Hradná stráž dnes pracovala v plnej pohotovosti. Cez toľkých mužov by neprešla ani túlavá mačka.

Strážca Adan de Estrella práve prechádzal prízemím hradu, keď si na podlahe všimol rozliate víno. Bolo to presne na mieste, kde sa nachádza tajný tunel, o ktorom vedel len vojvoda, jeho rodina, čarodejník Blako a on sám.

Rozhliadol sa teda po opustenej hradnej chodbe. Nikde ani nohy. Na stenách žiarili olejové lampy a vrhali na chladné šedé steny mihotavé svetlo. Táto časť hradu bola neobývaná. Nachádzali sa tu len sklady, preto sem takmer nik nechodieval.

Adan na stene nahmatol ten správny kameň. Potlačil ho. Čosi cvaklo a celý kus steny sa odsunul.

Strážca vstúpil do tajného priechodu a zavrel za sebou dvere. Bola tu tma ako v diere, ale to mu vôbec neprekážalo. Prešiel tadiaľto už niekoľkokrát, aby si celú chodbu vryl do pamäti. Na konci ho čakali ešte jedny dvere. Otvoril ich a ocitol sa v hradnej záhrade.

Hviezdy na nebi a mesiac svietili na okrasné kvety, kríky a stromy. Po prechode temnou chodbou sa záhrada zdala byť svetlá, akoby by bol deň.

Pod jedným zo stromov ležala zlatovlasá Iska. Vedľa nej sa povalovala poloprázdna fľaša s vínom.

Adan sa k nej rozbehol a jemne ňou potriasol. „Si v poriadku?“ spýtal sa. „Iska!“

„Daj... Pfff,“ odľukla si a zamrvila sa na zemi. Zdalo sa, že sa rozhodla vyspať priamo v záhrade. „Daj mi pokoj,“ dostala zo seba s námahou.

„Vstávaj,“ riekol Adan a nemotorne ju postavil. Sestra vojvodu mu vôbec nebola nápomocná. Sotva sa sama udržala na nohách. Strážca ju musel neustále podopierať. Oči jej klipkali až sa zdalo, že zaspí postojacky.

„A ty?“ spýtala sa Iska. „Oné, či čo. Víno? Kde mám víno? Dáš, hík, dáš si? Dáme si vínko,“ mrmlala si popod nos.

„Nepijem,“ odvetil zdvorilo Adan, akoby viedol celkom bežný rozhovor. „Musíme ísť do izby, pani moja.“

Isku naplo na zvracanie. „Je mi zle,“ povedala, oprela sa o strom a začala zvracať.

Adan jej chytil zlaté vlasy a čakal, kým to dievča zo seba dostane.

„Fuj, do riti,“ zakliala Iska. Zase ju naplo a vyvrátila ďalšiu dávku vína. Pod stromom ostala poriadne smradľavá kaluž zvratkov.

Adan jej podal čistý kapesník. Iska si ním utrela ústa a potom ho šmarila na zem.

„Ideme?“ opýtal sa Adan.

„Čo?“ spýtala sa nechápavo zlatovláska a pozrela sa na neho lesklými očami. Smrdelo jej z úst ako starému opilcovi niekde na ulici. Podlomili sa jej nohy a skoro spadla na zem, ale Adan ju zachytil. Zobral ju do náručia a odniesol preč. Dával si veľký pozor na to, aby ich nikto nevidel. Bola by to veľká potupa, keby v takom stave niekto uvidí sestru vojvodu.

Úspešne sa vyhol všetkým pohľadom a Isku uložil do posteľe v jej izbe. Na zemi boli stále rozhádzané črepiny. Tie pozametal a rozliate víno na podlahe poutieral. Otvoril okno, aby dnu prúdil čerstvý vzduch.

Postavil sa do dverí a naposledy sa pozrel na Isku. Spala v modrých šatách na posteli. Potichu zavrel dvere a pobral sa do slávnostnej siene.

Strážca bol práve pred dverami do siene, keď sa dýka za jeho opaskom rozžiarila. Svietila rukoväť, čo znamenalo, že na prízemí, alebo v hradnom podzemí sa niečo deje. Nieкто sa pokúšal narušiť magické ochrany čarodejníka Blaka.

Adan sa bez váhania rozbehol dole schodmi. Na prízemí pri vstupnej bráne postávala hradná stráž. Nič sa tu nedialo. Narušiteľ bude určite v podzemí. Pokračoval teda hlbšie pod hrad.

Rozľahlé podzemie hradu tvorili veľké chodby púste s vysokým stropom. Dala by sa sem ukryť aj menšia armáda. Pôvodne boli tieto priestory určené na skladovanie vína, no zatiaľ zívajú prázdnotou. Vojvoda mal v pláne navoziť sem sudy. Práve to bol jeden z dôvodov dnešnej oslavy.

Adan kráčal prázdnyimi chodbami. Jeho kroky sa v tichu rozliehali ako dunenie vodopádu. Na stenách horeli fakle. Bol to jeho nápad. Chcel, aby počas celej noci boli tieto podzemné sály osvetlené.

Jeho dýka žiarila stále jasnejšie. Niečo sa dialo.

Zrazu sa pred ním objavil plamenný portál. Osvetlil podzemie jasnejšie ako slnko. Vystúpili z neho dvaja muži odetí v čiernom.

Portál zmizol.

Adan neváhal a po jednom z mužov hodil dýku, ktorú predtým odobral šľachticovi Tenrymu. Zapichla sa mu rovno do krku. Začal chrčať. Zrútil sa do kaluže vlastnej krvi.

Druhý cudzinec v čiernom vytasil meč, no bol príliš pomalý. Adan k nemu priskočil, vrazil do neho ramenom, čo ho vyviedlo z rovnováhy. Potom ho rýchlosťou blesku niekoľkokrát bodol do brucha druhou dýkou – tou, ktorú mu dal mág Blako. Muž spadol do kolien. Držal sa za brucho a pomedzi prsty mu vytekala krv.

„Kto ťa posielal?“ spýtal sa ho strážca Adan. „Ešte stále to môžeš prežiť. Odpovedz mi a ušetrim tvoj život.“

Chlap len vyceril zuby a zasyčal ako blázon.

Strážca mu vrazil dýku do krku a presekol mu dýchaciu trubicu. Neľútostne sa pozeral umierajúcemu mužovi do očí, až kým v nich nevyhasol život. Keď bol hotový, utrel svoju dýku od krvi a schoval ju do pošvy. Jej rukoväť už nežiarila.

„Hej!“ podzemím sa rozliehal niekoho hlas. „Čo sa to stalo?“

Bol to čarodejník Blako.

Adan ukázal na mŕtvolu pod svojimi nohami. „Títo dvaja vyšli z plamenného portálu.“

„Fuj, ale si ich doriadil,“ poznamenal mladý mág. „To si vždy tak brutálny?“

„Napadli ma.“

„Nás,“ opravil ho Blako. „Chceš povedať, že napadli nás. Zistil si kto ich poslal?“

Adan nesúhlasne pokrútil hlavou.

Blako sa poškriabal po hlave. „Ale ako je to možné? Cítil som, že sa niečo deje, ale nerozumiem

tomu. Hneď ako som ten portál vycítil, tak som ho zavrel. Ako prekonali moju bariéru?“

„Neviem,“ odpovedal Adan.

„Hmm,“ zamyslel sa čarodejník. „Kto mohol prekabátiť veľkého Blaka?“

Strážca len mykol plecami.

„Už to mám!“ vyhlásil Blako. „Musel to byť niekto z hostí. Jedine tak by mohli prejsť cez bariéru. Toto by dokázal len niekto, kto je vnútri bariéry.“

„Idem to oznámiť vojvodovi,“ povedal Adan.

„Ja ostanem chvíľu tu,“ riekol mág, ako sa rozhliadal hore dole po podzemnej sieni. „Cítim tu zvyšky tej mágie. Preskúmam to.“

„Ale opatrne.“

„A čo si myslíš, že si neporadím s jedným portálom? Veľký Blako ho zruší ako baranidlo dvere! A keby niečo, tak tvoja dýka sa znovu rozsvieti.“

„Dobre,“ prikývol Adan a pobral sa preč z podzemia.

Prehľadal celý hrad. Zastavil sa pri mužoch z hradnej stráže, no tí nevideli nič neobvyklé. Skontroloval aj opitú Isku. Spala ako poleno. Všetko sa zdalo byť v poriadku. Bolo to zvláštne. Hostia sa pomaly vytratili z hradu. Ostala po nich len sieň plná špinavých tanierov, pohárov a rozliateho alkoholu. Vojvoda už spal. Adan ho nechcel budiť. Hneď ráno ho informuje o udalostiach z dnešnej noci.

Druhý deň po východe slnka sa na raňajky do salónika dostavil ako prvý Adan de Estrella. Na veľkom stole sa kopilo dosť jedla pre veľkú rodinu, no zatiaľ tu bol sám. Pochutnal si na čerstvom chlebe, rybe a vajíčkach. Cez otvorené okná prúdil dnu svieži ranný vánok a z hradnej záhrady sa ozývalo čvrikanie vrabcov.

O pár chvíľ prišla do salónu Iska. Ramená niesla spustené a jej zlaté vlasy sa strapatili ako metla. Bledá tvár mladej ženy jasne ukazovala, že sa po včerajšej noci necíti veľmi dobre.

„Dobre ráno,“ pozdravila sa a zvalila sa do stoličky. „Ja... Ehm zabudla som tvoje meno.“

„Adan,“ predstavil sa strážca a utrel si ústa do bieleho obrúsku. Ten potom poskladal a položil vedľa prázdneho taniera.

„Aha,“ odfrkla Iska bezducho. „Už viem. Adan de Estrella. Nový strážca.“

„Presne tak.“

„Páči sa ti na hrade?“

„Samozrejme.“

„Dobre teda,“ riekla sucho Iska, nabrala si na tanier krajec chleba a kus syra. Len tak do jedla

neprítomne pichala nožikom. Očí jej klipkali.

Potom do salónu prišiel vojvoda Ridén. Bol to elegantne odetý muž. Vždy nosil červený plášť s kapucňou prehodený okolo pliec. Podľa toho ho každý spoznal. Okolo úst mal upravenú mužnú bradu. Takmer vždy sa tváril prívetivo.

Vojvoda nemal ani štyridsať rokov a už patril k najbohatším mužom v celom kráľovstve. Bol to veľký obchodník. Mal pod palcom celý obchod s dovozovým vínom z juhu. Taktiež držal v hrsti všetok obchod s drahým korením, ktoré malo cenu zlata. Okrem toho pre neho robili najlepší zbrojáři a kováči. Vojvoda mal veľa spojencov a väčšina z nich sa zúčastnila včerajšej slávnosti. Taktiež získal veľa nepriateľov a to najmä na kráľovskom dvore a medzi výbercami daní. Prostý ľud ho však mal v obľube, pretože sa ich nestránil. Často chodil do mesta do miestnych hostincov. Navštevoval remeselníkov a rozprával sa aj s jednoduchými roľníkmi. Neodsudzoval nikoho.

„Prajem pekné ráno,“ pozdravil sa slušne vojvoda a posadil sa za stôl.

Hneď za ním vošiel vikomt Tenry, snúbenec zlatovlasej Isky. Dal jej pusku na líce a sadol si vedľa nej. „Ako sa cítiš?“ spýtal sa.

„Mhm,“ zamrmala si čosi Iska.

„Trošku si to prehnela, ale to prejde,“ pohladil ju po vlasoch.

„Keď ťa vidím je mi lepšie,“ usmiala sa na neho.

Ozval sa vojvoda Ridén: „Stačilo vy dve hrdličky.“

„Ale no tak,“ ohradil sa Tenry. „Vieš, že tvoju sestru milujem.“

„Samozrejme,“ prikývol vojvoda.

„Chcem obrátiť rozhovor,“ povedal Tenry a zamračil sa na strážcu, ktorý sedel oproti.

„Čo sa stalo?“

„Tento muž,“ ukázal ponad stôl na Adana, „mi včera ukradol dýku.“

„Počkat,“ vyhrkol vojvoda. „Vieš predsa, že včerajšia oslava bola bez zbraní. Dokonca ani ja som pri sebe žiadnu nemal.“

„Viem, priateľ môj. Ale človek nikdy nevie. Máme veľa nepriateľov.“

„Práve preto som na hrad priviedol tuto Adana,“ ozrejmil pokojne vojvoda. „Je to jeden z najlepších strážcov juhu.“

Adan len potichu počúval. Žiadne reči ho nedokázali vyviesť z miery. Jeho pozornosť bola upútaná niekde inde. Vnímal každý zvuk, ktorý prichádzal z vonku aj spoza dverí. Počul ako služobníctvo kmitá poza dvere hore a dolu. Podľa krokov presne vedel, kto práve slúži. Nebezpečenstvo mohlo prísť odkiaľkoľvek.

Posledný do salónu vtrhol mladý čarodejník Blako. „To najlepšie na koniec,“ prehlásil, sadol si a v momente začal jesť, sľaby prišiel do obyčajného hostinca a nie k stolu vojvodu.

„Dobré ráno, Blako,“ odzdravil sa mu vojvoda Ridén. „Niečo nové?“

„Ach,“ hodil očkom po strážcovi. „Adan ti ešte nič nepovedal?“

„Nie. Mal by?“

Blako len mykol plecami a ďalej jedol.

Adan sa pozrel svojmu pánovi do očí a prehovoril: „To nie je debata k raňajkám.“

„Ale,“ mávol rukou vojvoda. „Tu sme všetci rodina. Môžeš hovoriť bez starostí.“

Toto sa strážcovi nepozdávalo, no rozhodol sa povedať pravdu: „Včera sa niekto pokúsil zaútočiť na hrad. Prenikli cez magickú bariéru a vytvorili v podzemí ohnivý portál. Stihli z neho vyskočiť len dvaja muži. Portál uzavrel Blako a ja som zneškodnil tých dvoch.“

„Výborne,“ pochválil ich Ridén. „Dobrá práca.“

„Ha!“ vykrikol Tenry a buchol po stole. „Ja som vedel, prečo mám pri sebe dýku. Títo dvaja, tento mág a tvoj strážca, nedokázali zabrániť vniknutiu do hradu.“

„Hej!“ ohradil sa mág Blako. „Čo ty vieš o kúzloch a bariérach? Ha? Čo tu skáčeš do veľkého Blaka?“

„Veľký Blako?“ odbil ho Tenry. „Takto oslovuješ samého seba? Ako to, že prenikli cez tvoju ochranu?“

„Stačilo!“ skríkol vojvoda Ridén a rázom ostalo ticho. „To nie je nikoho vina. Máme veľa nepriateľov. Obchody idú lepšie ako nikdy predtým. Kráľovskí výbercovia daní nám skáču na päty. To posledné, čo potrebujeme je, aby sme sa pohádali medzi sebou.“

„Máš pravdu,“ prikývol Tenry. „Ospravedlňujem sa. Ale stále neviem, či verím tvojmu strážcovi.“

„Môžeš mu veriť,“ zastal sa ho vojvoda Ridén. „Je to najlepší bojovník Čierneho slnka.“

„Ale ba,“ čudoval sa Tenry. „Čierne slnko hovoríš?“

„Presne tak, ale nechaj si to pre seba.“

„Spoločni sa.“

„Teraz ma ospravedlňte.“ Tenry vstal a chytil za ruku Isku. Tá sa svojho jedla ani len nedotkla, len ho rozrýpala po celom tanieri. „Ideme sa prejsť na čerstvý vzduch.“

Spolu opustili salónik. Ako odchádzali, Tenry zlatovláske niečo pošepkal do ucha a tá sa začala chichotať ako malé dievča.

„Ridén,“ oslovil ho strážca a zamračene sa mu pozrel do očí.

„Áno?“

„Veríš Tenrymu?“

„Samozrejme,“ prikývol vojvoda. „Je to môj dlhoročný priateľ.“

„Dobre.“

„No ale,“ pridala sa Blako, „slušnosti veľa nepobral.“

„To ani ty,“ odsekol Ridén s úsmevom.

„Pravda,“ pritakal Blako nedbalo.

„A čo ten včerajší útok?“ spýtal sa vojvoda. „Vieme niečo bližšie?“

„Útok musel prísť zvnútra,“ riekol Blako. „Z vonku by žiaden mág nedokázal narušiť moju bariéru.“

„Takže,“ prehovoril vojvoda, „niekto z hostí?“

„Pravdepodobne áno,“ vyjadril sa strážca. „Podľa mňa to nebol nikto z hradnej stráže ani zo služobníctva. Sú príliš jednoduchí. Niečo také by nedokázali skrývať. Nervozitu by som vycítil. Ale taký skúsený obchodník, alebo šľachtic by s tým problém nemal.“

„Rozumiem.“

Ozval sa Blako: „Jednu stopu som ale odhalil. Preskúmal som zvyšky ohnivého portálu a na niečo som prišiel.“

„Pokračuj,“ vyzval ho vojvoda.

„Ohnivý portál sa bežne spája s mágiou ohňa. Tá je veľmi rozšírená, preto som sa najskôr vôbec nečudoval. Lenže tento portál nevyčaroval ohnivý mág.“

„A kto teda?“

„Cítite ten vánok?“ opýtal sa Blako. Vzduch prúdiaci cez okná príjemne hladil na koži.

„Vietor?“ odpovedal otázkou vojvoda.

„Presne tak,“ prikývol Blako. „Ohnivý portál v sebe niesol známky mágie vetra. Vetra!“

„Ospravedlň moju neznalosť,“ spustil vojvoda Ridén. „Mágia nie je moja silná stránka. Čo to znamená?“

„Mágiu vetra ovládajú výhradne ženy.“

„Zaujímavé,“ pohladil sa po brade Ridén. „Si si istý?“

„Som si tak istý, akože večer zapadne slnko. Hľadáme ženu.“

„Poznáš nejaké čarodejnice?“ vyzvedal vojvoda.

„Ale áno, lenže žiadnu čarodejnicu vetra. Tie sa učia mágii na druhom konci sveta.“

„Dobrá práca,“ pochoval ho vojvoda a vstal. „Adan, poď so mnou. Niečo pre teba mám.“

Vojvoda Ridén z Dolnozeme a strážca Adan prišli do zbrojnice na prízemí hradu. Všade popri stenách stáli stojany s mečmi, halapartňami a kopijami. Na poličkách ležali poukladané brnenia, hrudné pláty, prilby a štíty. Bolo tu dosť výzbroje pre niekoľko stoviek mužov.

Na jednom konci sa vynímali krásne oceľové zbroje. Boli to majstrovské kusy ukuté tými najlepšimi kováčmi široko ďaleko. Väčšina z nich patrila vojvodovi.

„Vidiš toto brnenie?“ ozval sa Ridén. „Prišlo dnes ráno. Preto som meškal na raňajky.“

Adan si prezrel túto rafinované spracovanú zbroj z ocele. Celkom iste sa jednalo o vrchol kováčskeho umenia.

„Pekný kus,“ riekol uznanlivo strážca.

„Je tvoje,“ povedal Ridén. „Nechal som ho urobiť pre teba.“

„Ďakujem.“

„Mám pre teba úlohu.“

„Na to som tu.“

Vojvoda ho potľapkal po pleci. „Včera na oslave som sa dozvedel zaujímavú vec. Naši spojenci sa zajtra chystajú zaútočiť na hrad baróna zo Zelenej Lúky.“

„Som jedno ucho.“

„Barón zo Zelenej Lúky je posledný kráľovský spojenec v tejto oblasti. Má pod palcom výbercov daní a vedie proti nám vyšetrovanie. Má dôkazy, že sme neodviedli dane z predaja korenín.“

„To je vážne obvinenie.“

„Preto som zorganizoval oslavu. Obchodom sa darí a musíme vedieť o všetkom. Nič nerozviaže jazyk lepšie ako alkohol, jedlo a pocit dôležitosti.“

„Čo mám urobiť?“

Vojvoda sa strážcovi uprene do očí. „Barón zo Zelenej Lúky nesmie prežiť. Rozumieme sa?“

„Áno, pán môj.“

„Výborne. Pošlem ti niekoho zo služobníctva, aby ti pomohol obliecť sa do brnenia. Zober si najrýchlejšieho koňa.“

„Tak bude...“

Adan v novom brnení cválal na hedom koni po prašnej ceste smerom k horám na obzore. Priezor prilby mal otvorený a vychutnával si svieži vietor, ktorý mu vial do tváre. Na modrej oblohe plávalo len pár bielych oblakov.

Jeho cieľ bolo menšie mestečko Zelená Lúka, ktoré ležalo v doline na druhej strane pohoria. Tam sa pridá k útočníkom na hrad baróna. Ten sa staral do vecí, do ktorých ho nič nebolo. Bol to posledný šľachtic verný kráľovi v blízkom okolí a preto sa proti nemu spikli všetci ostatní páni a obchodníci. Staral sa do ich obchodov a daní. Bol to neúplatný muž a to sa mu stane osudným. Držal sa pravidiel viac než zdravého rozumu.

V tomto kraji všetko riadil vojvoda Ridén z Dolnozeme.

Zlatovlasá Iska bola v salóniku a zamyslene sa pozerala z okna do hradnej záhrady. V ruke držala pohár červeného vína. Triasli sa jej ruky. Mala na to víno neuveriteľnú chuť. Odpila si. Najskôr len jeden dúšok a potom všetko víno vypila na dva gľgy. Sama sebe nahovárala, že to je z nudy. Že pije len preto, aby sa trochu zabavila.

Zo začiatku to aj bola pravda, ale dnes chľastala preto, lebo jednoducho bez alkoholu nevedela žiť. Všetko sa jej zdalo byť za triezva nudné a malicherné. Keď sa jej víno dostalo do hlavy, odrazu sa svet zdal byť zaujímavejší. Viac rozumela ľuďom a aj tie malicherné záležitosti boli odrazu hodné jej pozornosti.

Otvorili sa dvere. Do salónu vstúpil vojvoda Ridén, jej brat.

„Iska,“ oslovil ju. „Nemala by si toľko piť.“

„Ale ba,“ odsekla Iska. Odstúpila od okna k stolu a naliala si ďalšie víno do pohára. Na truc si hneď aj odpila.

„Iska,“ pokračoval opatrne Ridén. „Hovorím to pre tvoje dobro. Vôbec to k tebe nepasuje.“

„Ako to môžeš vedieť?“ spýtala sa ho Iska. Jej oči sa začali lesknúť a líca červenat'. „Veď ty sa stále venuješ len tým tvojim obchodom.“

„To nie je pravda.“

„Že nie?“

„Samozrejme, že nie.“

„A kedy sme sa naposledy spolu rozprávali? Okrem pár chvíľ na raňajkách? Ty si samé zlato sem, korenie tam. Víno, zbrane a dane. Stále dookola. Vôbec sa nezaujímaš o svoju vlastnú sestru. Odkedy si prevzal miesto po otcovi, tak si...“

„Čo som?“

„Zmenil si sa,“ odpovedala Iska. „Si pre mňa cudzinec. Nespoznávam ťa.“

„Dobre,“ odvetil pokojne Ridén. Tak si sadnime a porozprávajme sa. „Len prosím ťa odlož ten pohár.“

„Pche,“ odfrkla Iska a ležérne odhodila pohár s vínom. Rozbil sa o stenu. Všade ostali červené fľaky.

Vyletela zo salónu ako šíp. Drgla pritom ramenom do svojho brata. Zabuchla za sebou dvere.

Vojvoda Ridén si povzdychol a sadol si. Na stole ostala poloprázdna fľaša vína. Bola pravda, že sa často venoval len obchodom. Preto nemal žiadnu ženu. Jednoducho by na ňu nemal čas a nechcel nikoho vystavovať riziku. Muž jeho postavenia mal veľa nepriateľov. Boli časy, kedy sa Iska nedostala von z hradu aj desiatky dní z obavy, že by ju niekto uniesol, alebo ešte horšie, zabil. Začala sa nudiť a práve nudu zaháňala vínom.

Ako Iska trávila viac a viac času na hrade zblížila sa s jeho blízkym priateľom. Vikomnt Tenry bol jeho dávny spoločník a často chodieval kvôli obchodom za vojvodom. Obaja si prirástli k srdcu až Tenry jedného dňa požiadal Isku o ruku a tá povedala áno. Okrem toho, že to Isku robilo šťastnou to malo ešte jednu výhodu. Spojenecké a obchodné vzťahy takto budú ešte pevnejšie.

Neprajníkov neustále pribúdalo. Práve preto vojvoda priviedol z ďalekého juhu Adana. Jeho úloha bola chrániť rodinu a hrad. Stačí sa postupne zbaviť nepriateľov a všetci budú môcť lepšie dýchať.

Na stolíku vedľa postele horela svieca. Iska ležala celkom nahá vo svojej posteli a vedľa nej Tenry. Hladkal ju po jemnej odhalenej koži a obdivoval jej krásu.

„Vieš,“ prehovoril Tenry. „Si prekrásna.“

Iska sa zachichotala. „Povedz mi niečo, čo neviem.“

Tenry jej dal pusku na líce. „Chcem ti niečo povedať.“

„Hmm?“

„Tvoj brat má o teba starosť,“ spustil Tenry a ďalej ju hladkal bruškami prstov. „Nemala by si toľko piť.“

„Ale čo?“ zavrčala zlatovláska. „Aj ty sa ideš do mňa starať?“

„Nie,“ upokojoval ju Tenry. „Určite nie. Ale je pravda, že toľko vína ti neprospieva.“

„Hlúposť,“ oponovala Iska. Tenryho dotyky ju upokojovali. Keby ju nehladkal, snád by vyskočila na nohy a vyhodila ho von oknom. „Všetko mám pod kontrolou.“

„Vieš čo,“ pokračoval Tenry. „Máš pravdu. Si silná žena.“

„Presne tak.“ Iska sa pretočila na druhý bok. Teraz bola so svojim milencom tvárou v tvár. „Ja...“

„Pšššt,“ Tenry jej priložil prst na pery. „Mám pre teba prekvapenie. Dnes prišla nová várka vína. Toho najlepšieho. Jedna fľaša stojí tridsať zlatých.“

Iske sa rozžiarili oči.

„A vieš kto má k nemu prístup?“

„Ty!“ vykrikla.

„Presne tak.“

„Tak na čo čakáme?“ Dala mu pusku na ústa. „Ideme ho ochutnať?“

„Počkaj ešte,“ zastavil ju Tenry. „Ty máš prístup k daniam svojho brata?“

„K daniam?“ zamyslela sa Iska. „Neviem. Vo svojej pracovni má toho veľa.“

„Potrebujem, aby si tam išla,“ vysvetľoval Tenry a pozeral sa jej do modrých očí. „Dones mi papiere o vínach a potom spolu pôjdeme ochutnať to najlepšie červené pod slnkom.“

„Počkať. A prečo tam mám ísť ja? Nemôžeš si ich vziať sám?“

„Do tej časti hradu má prístup len rodina. To predsa vieš. A chcem tvojho brata prekvapiť.“

„Ako?“

„Vieš koľko je to písania? Spracovať dodávku vína zaberie veľa času. Spravím to za tvojho brata a urobím to lepšie. Viem predsa ako sa dajú skrývať dane. To je to najmenej čo pre neho môžem urobiť po tom, ako odobril náš vzťah.“

Iska sa usmiala. „Máš pravdu.“ Vyskočila z postele a začala sa obliekať.

Bolo skoré ráno a hrad na Zelenej Lúke už obliehali vojaci. Nebola to veľká armáda, sotva tisíc mužov. Zástavy viali vo vetre a odhaľovali hrdé šľachtické erby.

Vojaci boli zorganizovaní do niekoľkých šíkov. Väčšina mužov niesla kopije a halapartne, ktorých vztýčené hroty pripomínali pichliače ježa. Každý mal na hlave helmu a niektorí aj hrudné pláty a krúžkové brnenia.

Jednotlivým skupinám velili rytieri v plnej ocelevej zbroji.

Zazneli trúby. Muži vykročili vpred jednotným krokom. Všetci pochodovali ako jeden.

Pár lukostrelcov na hradbách spustilo paľbu, no bolo ich málo. Očividne ich útok zaskočil.

Adan de Estrella docválal k hradu počas útoku. Z malého vrška sa pozeral na armádu pod hradbami. Zoskočil z koňa a uviazal ho o neďaleký strom. Ten sa začal pást, akoby ani len netušil, že opodiaľ vyhasínajú ľudské životy.

Strážca si zavrel priezor prilby. Teraz sa pozeral na svet len cez dva malé otvory. Rozbehol sa k hradu. Jeho brnenie mu sedelo dokonale ako druhá koža. Vôbec ho pri behu neobmedzovalo. Nikto si ho nevšímal. Bol to jednoducho len ďalší bojovník.

Cink! Do prilby ho trafil šíp. Odrazil sa ako keď niekto hodí kamienok do steny. Pokračoval ďalej. O hradby už boli opreté rebríky a muži po nich šplhali hore. Do hlavnej brány niekoľko chlapov udieralo baranidlom. Dvere sa rozleteli. Vojaci vtrhli na hradný dvor.

Nádvorím preletela mocná vzduchová vlna. Všetkých útočníkov zhodila k zemi ako bábky.

Vtedy z hradu vybehlo niekoľko desiatok obrancov v brneniach. V rukách zvierali vojnové kladivá a sekery. Začali zabíjať bezbranných mužov na zemi omráčených tlakovou vlnou.

Ďalšia várka útočníkov sa vyrútila dnu. Muži sa na seba vrhli ako besné psy. Teraz začala skutočná vrava.

Adan mal čo robiť, aby sa pomedzi vojakov pretlačil cez bránu. Boj si nevšímal. Jeho cieľ bol jasný. Barón zo Zelenej Lúky. Určite sa bude snažiť ujsť tajným východom a práve ten chcel nájsť.

Práve sa na neho rútil muž v brnení. Nad hlavou držal kladivo a chystal sa ho uderiť do prilby.

Strážca k nemu priskočil, chytil ho za nohy a zhodil ho na zem ako vrece plné žita. Prisadol ho, vytasil dýku a niekoľkokrát ho pichol do priezoru prilby. Muž kričal od bolesti. Po chvíli nastalo ticho.

Adan mŕtvemu obrancovi zobral obojručné kladivo a pevne ho zovrel v rukách.

Medzičasom do nádvoría vtrhla druhá vlna útočníkov. Boj pokračoval.

Strážca si uvedomil, že niekde na hrade bude ukrytý mág. Tá tlaková vlna vzduchu sa nevyčarovala sama. Ignoroval boje a najbližšími dverami vbehol priamo do hradu. Bežal chodbou celkom sám. Doliehal sem zvuk boja. Ak boli všetky hrady podobné, tak únikový východ bude mať barón priamo vo svojej spálni. A tá bude zrejme na najvyššom poschodí.

Dobehol ku schodom. Stihol to len tak tak. Skryl sa za stĺp. Hneď okolo neho prebehla desiatka po zuby ozbrojených mužov, ktorí bežali smerom na nádvorie aby chránili hrad. Našťastie si ho nevšimli.

Adan vybehol schodiskom do akejsi honosnej predsieni. Prebehol k dverám. Celkom iste viedli do pracovne a spálne baróna. Kladivom udrel do dverí. Jedno krídlo odpadlo.

Vošiel do drahej pracovne. Na veľkom stole sa kopili papiere a knihy. Na stenách viseli kožušiny a rôzne parožie. V jednom rohu stála socha baróna v ľudskej veľkosti.

Z tejto miestnosti viedli už len jedny dvere a to do spálne. Adan ich vykopol.

Prichytil baróna na úteku. Bol to nižší plešatý muž a veľmi vkusne odetý. Práve chcel vbehnúť do tajnej chodby.

„Kto si?“ spýtal sa. „Dám ti všetko. Povedz si cenu, je to tvoje.“

Adan zvieral v rukách obojručné kladivo a cez priezor prilby sa pozeral na vyplašeného muža.

Bez slova sa zahnal.

Hlava baróna praskla ako vyrážka na koži. Krv a biele kúsky lebky sa rozleteli po drahej posteli. Bezduché telo spadlo na zem.

Strážca sa vrátil do pracovne. Tie kopy papierov môžu byť ešte užitočné. Určite sa v nich ukrýva niečo dôležité, keďže tento barón bol verný kráľovi. Ich vzájomná korešpondencia toho môže veľa odhaliť. Začal sa teda prehrabávať v papieroch na stole.

„Hej!“ zakričal ženský hlas.

Adan zdvihol hlavu a rázom odletel vzad ako list vo vetre. Narazil do knižnice a na hlavu mu popadali všemožné knihy. Ešteže mal prilbu. Uvidel pred sebou hnedovlasú ženu tmavej pleti. Mala trochu ospalé oči. Jej štíhle boky vynikali v zelených šatách s úzkym driekom a dlhou suknitou. Bola to čarodejnica.

„Kto si?“ spýtala sa ho. „Kto ťa poslal? Prečo ste zaútočili? Hovor, lebo vyletiš z okna!“ Na dôraz jej slov sa v pracovni zdvihol vietor. Papiere a strany z kníh lietali vzduchom ako lístie na jeseň.

„Len pokoj,“ riekol Adan a otvoril priezor prilby. Zdvihol ruky nad hlavu a pomaly vstal. „Som na odchode. Len pokoj.“

„Kto si?“ spýtala sa znova. „Hovor!“

Adan sa jej pozrel uprene do tváre. „Máš také krásne hnedé oči. Žiaria ako hviezdy v noci.“

„Čože?“ čudovala sa žena.

Tá čarodejnica síce ovládala mágiu, no spravila hned' dve chyby. Postavila až príliš blízko a nechala sa vyviesť z miery trápnu lichôtkou. Adan bol rýchly ako strela z kuše. Skočil po nej a ona nestihla zareagovať. Udreľ ju do tváre oceľovou rukavicou. Omdlela a padla na zem ako sťatý strom. Chvíľu potrvá, kým precitne. Vietor utíchol.

Začal sa teda znova prehrabávať v papieroch, no nič nenašiel. Len jeden zvitok ho zaujal. Bola na ňom kráľovská pečať. To bude niečo dôležité. Strčil si ho za opasok.

Z chodby sa ozval krik. Boje sa dostali až na vrchné poschodie.

Zobral omráčenú čarodejnicu do rúk a prebehol z pracovne do spálne. Prekročil mŕtve telo baróna a vbehol do tajného tunela.

Ten ho vyviedol na opačnú stranu hradu. Ocitol sa na zelených lúkach. Veľkým oblúkom obišiel celý hrad tak, aby nikomu nepadol do oka. V rukách niesol cudziu ženu.

Všimol si, že k nemu uteká akýsi splašený kôň, ktorý sa snažil ujst' pred bojom. Opatrne položil ženu do trávy.

„Psst,“ snažil sa koňa upokojiť. Chytil ho za oŕaž a pohladkal ho. „Psst, len pokoj.“

Kôň sa upokojil. Očividne dôveroval ľuďom. Jeho majiteľ to má už pravdepodobne za sebou. Adan využil príležitosť. Prehodil ženu cez sedlo koňa. Prešiel na malý pahorok, kde mal uviazaného svojho hnedáka. Vyskočil do sedla a zamieril preč od hradu. Na lane viedol druhého koňa.

Vojvoda Ridén a strážca Adan spolu kráčali chodbou na najvyššom poschodí hradu. Vonku sa brieždilo. Len čo prišiel zo svojej cesty zobudil svojho pána, aby ho oboznámil s udalosťami predošlého dňa. Jeho strhaná unavená tvár vyzradila, že sa celú noc nezastavil.

„Podarilo sa?“ spýtal sa vojvoda.

„Je dokonané,“ odpovedal Adan. „Barón už nepredstavuje problém.“

„Výborne, ale nemohlo to počkať? Vieš, že o tebe nepochybujem.“

„Je tu ešte niečo.“

Adan otvoril dvere na konci chodby a vstúpil do skromnej izby. Na posteli tam ležala hnedovlasá žena v zelených šatách. Jej plet' bola hnedá ako kôra stromu.

Vojvoda vypleštil oči. „Čo to má znamenať?“

„Je to čarodejnica vetra,“ odvetil Adan. „Blako predsa povedal, že ten ohnivý portál vytvorila žena.“

„To je pravda,“ prikývol Ridén. „A kde si ju našiel?“

„Priamo na hrade baróna. A to nie je všetko.“ Strážca siahol k opasku a vytiahol stočený zvitok. Roztiahol ho a podal vojvodovi.

Ten ho začal potichu čítať: „Najslabší článok je jeho sestra. Iska sa volá. On ti pomôže. Vieš kto. Musíš najat' čarodejnicu vetra.“

„Ten list,“ ozval sa Adan, „mal barón vo svojej pracovni.“

„Iska,“ zašomral si popod nos vojvoda. „Iska je v nebezpečenstve.“

„Na hrade bude v poriadku.“

„Adan,“ oslovil ho vojvoda a pozrel mu do očí. „Nesmieš dopustiť, aby sa jej niečo stalo.“

„Tak bude,“ prikývol strážca.

„A čo táto čarodejnica? Kedy sa zobudí?“

„Každú chvíľu.“

Akoby to mal strážca naplánované sa žena začala na posteli mrviť. Pomaly otvorila oči a od prekvapenia vyskočila na nohy. Jej vlasy boli strapaté a na líci mala poriadnu modrinu.

„Kde som? Čo sa to deje?“ pýtala sa čarodejnica a pozerala sa hore dole po celej izbe. „Počkať. To si ty. Teba poznám. Bol si na hrade!“ Ladne začala krúžiť rukami a potom nimi švihla, akoby držala bič.

Nič sa nestalo.

„Moja...“ čudovala sa žena. „Moja mágia. Necítim ju. Čo to je? Au! Moje líce.“

„Len pokoj,“ ozval sa k nej Adan. „Chceme sa len porozprávať. Ospravedlňujem sa za tú modrinu, ale bolo to nevyhnutné.“

Čarodejnica sa vystrašene pozerala na dvoch mužov pred sebou.

Vojvoda k nej urobil krok a prehovoril: „Viem, že ovládaš mágiu vetra. Taktiež viem, že si na mojom hrade vyčarovala plamenný portál.“

„Čože?“ čudovala sa čarodejnica. „Na tomto hrade?“

„Nie je to snáď pravda?“

„Ja neviem kde sa portál vytvoril.“

„Na mojom hrade predsa,“ riekol a urobil ešte jeden krok vpred. „Ja som vojvoda Ridén z Dolnozeme. Nemusíš sa báť. Tu ti nikto neublíži. Chcem len odpovede.“

„Ehm,“ odkašlala si nervózne žena. „Ty... Ty si ten nechválne známy vojvoda?“

Ridén mykol plecami. „Ako sa to vezme.“

„Čo chceš vedieť?“

„Kto ťa platí?“

Čarodejnica sa zatvárila akosi kyslo. Na túto otázku sa jej nechcelo odpovedať, no vytušila, že bude lepšie keď prehovorí. „Barón,“ odpovedala napokon. „On mi platil.“

„Dobre,“ povedal vojvoda Ridén. „Tak si povedz koľko ti platil a ja ti dám dvojnásobok. Budeš pracovať pre mňa.“

Žene skoro vypadli oči z jamiek. „Čo?“

„Ako sa voláš?“ opýtal sa jej vojvoda.

„Ja som Neška,“ predstavila sa tmavovlasá žena.

„Veľmi ma teší, Neška,“ vojvoda úctivo sklonil hlavu. „Je to česť mať na hrade čarodejnicu vetra. Dostaneš vlastnú izbu a budeš mať priestor na svoje záležitosti. Budeš ale spolupracovať s hradným mágom.“

Čarodejnica bola celkom zaskočená. Vojvoda išiel rovno k veci a vlastne rozhodol za ňu. „Ako ti môžem veriť? Ten muž v rohu,“ hlavou pokynula na Adana, „ma omráčil a priniesol ma sem proti mojej vôli.“

„Všetko pre tvoje vlastné dobro. Máš moje slovo, že sa ti nič nestane. Dám ti toľko zlata, koľko si v živote nevidela. Dostaneš najlepšiu izbu a priestor na osobný rozvoj.“

Do izby vtrhol mladý čarodejník Blako. „To je ona?“ spýtal sa len tak do plena. „Je to ona. Čarodejnica vetra. Skutočná čarodejnica vetra. To všetky ste také... Ehm, tmavé?“

„Prosím?“ odfrkla Neška.

„Ja som veľký mág Blako,“ uklonil sa. „V tejto miestnosti som vytvoril ochranu, aby si nemohla použiť mágiu. Dobré nie? Čo hovoríš?“

„Že si sa pomiatol,“ odsekla Neška. „A keď chcete, aby som spolupracovala, tak nech tento... Veľký Blako zruší ochranu.“

Vojvoda prikývol. „Blako. Zruš ochranu.“

„Pfff, si si istý?“ spýtal sa s obavami.

„Zruš ju.“

„Ako pán povie,“ odvetil a zamyslene sa pozrel kdesi do stropu. „A je to.“

Čarodejnica Neška začala krúžiť rukami. V miestnosti sa zdvihol mierny vánok, no hneď ustal. „Moja mágia!“ vykrikla nadšene. „Bez nej sa cítim ako nahá.“

„Tak čo?“ oslovil ju vojvoda. „Budeme spolupracovať?“

„Áno,“ odpovedala Neška. „Ale musíme sa porozprávať o mojej odmene.“

„Samozrejme,“ súhlasil vojvoda. Siahol k opasku a odopol z neho mešec. Ten podal čarodejnici. „To je len prvá splátka.“

Neška mešec otvorila a nazrela doň. Oči sa jej rozžiarili. Bol plný zlatiek. „To mi rozviaže jazyk,“ poznamenala.

Blako a strážca Adan postávali v rohu izby, zatiaľ čo vojvoda stál priamo oproti čarodejnici.

„Takže,“ prehovoril vojvoda. „Spýtam sa niekoľko otázok.“

„A ja odpoviem,“ riekla Neška s úsmevom.

„Ako si prekonala bariéru hradu?“

„Tak za prvé,“ spustila čarodejnica. „Ani som nevedela, kde ten portál vytváram. Len som sa naviazala sa určitú osobu, ktorá bola vnútri bariéry. Tak som mohla vytvoriť portál.“

„Kto je tá osoba?“

„Neviem,“ odpovedala Neška. „Nikdy som ju nevidela. Mohla to byť žena, ale aj muž. Na hrade baróna sme boli v jednej miestnosti, ale v úplnej tme. Nevidela som ju a ani som nepočula hlas tej osoby. Vraj to bolo všetko kvôli bezpečnosti. Dala som do nej svoju mágiu, aby som sa na ňu mohla potom naviazať. Tak som vytvorila portál.“

Vojvoda sa otočil na Blaka, akoby s ním viedol rozhovor pomocou myšlienok. Čarodejník súhlasne prikývol.

„Dobre,“ pokračoval vojvoda. „Ako sa k tebe dostal barón? Kde ťa našiel?“

„No,“ zamyslela sa Neška. „To bolo tak, že za mnou prišiel kráľovský posol s tým, že hľadajú dvornú čarodejnicu. Ako ma našli to netuším. Samozrejme platili dobre, tak som súhlasila. Prišla som na hrad baróna a pracovala pre neho.“

„To mi stačí,“ riekol vojvoda Ridén. „Ďakujem ti. Teším sa na spoluprácu. Teraz ťa tu nechám s mojím dvorným mágom Blakom, aby s tebou doriešil pár detailov. Verím, že nájdete spoločnú reč.“

Blako k nej priskočil z rohu miestnosti a zavalil ju otázkami: „Kde si sa učila mágií? Čo všetko vieš? Čo povieš na moju bariéru? A ešte...“

Vojvoda kývol na Adana, ktorý postával opodiaľ. Obaja odišli z miestnosti. Kráčali bok po boku hradnou chodbou.

„Adan,“ oslovil ho vojvoda. „Toto ma znepokojuje. Nieкто z našich spojencov nás zradil. Musíš toho zradcu odhaliť.“

„Tak bude.“

„Tiež sa bojím o Isku,“ pokračoval Ridén. V jeho hlase bolo cítiť strach, alebo skôr zúfalstvo. „Včera večer som ju prichytil pri dverách do mojej pracovne. Nikdy tam nechodí a neviem čo hľadala. Zase bola opitá. Dohliadni na ňu. Prosím.“

„Vykonám, vojvoda.“

„Odpočín si a potom do práce.“

„Samozrejme,“ odvetil stroho Adan de Estrella a hneď zahol do druhej chodby. Zamieril do svojej izby. Odpočívať však nebude. Umyje sa, niečo zje a bude pokračovať v práci.

Vojvoda Ridén sedel v obľúbenom salóniku pri jednom stole spolu so svojim verným priateľom a snúbencom jeho sestry. Bol už podvečer a deň sa pomaly striedal s nocou o čom svedčil aj výhľad z okna na tmavomodrú oblohu.

„Dnes som sa dozvedel vážnu vec,“ prehovoril vojvoda Ridén.

„Akú?“ spýtal sa ho Tenry.

„Potvrdilo sa mi, že niekto z hostí na oslave ma zradil.“

Tenry sa zamračil. „Ako je to možné? Kto by to urobil?“

„Ach,“ povzdychol si vojvoda. „Neviem. Ale rovno pod mojím nosom. Taká drzosť.“

„Určite ho nájdeš.“

„Poveril som Adana.“

„Hmm,“ zamyslel sa Tenry. „Naozaj je ten nový strážca taký dobrý?“

Ridén prikývol. „Áno je. Zložil sľub bezvýhradnej vernosti. Je to bojovník Čierneho slnka.“

„Veľa o nich neviem.“

„Je to veľmi nebezpečný rád. Sú to ľudia podsvetia a ovládajú takmer celý čierny trh na juhu.“

„Aha tak. A ty s nimi spolupracuješ?“

Vojvoda sa usmial. „Ako inak. To víno, ktoré prišlo je od nich. Najlepšia cena a kvalita.“

„Rozumiem,“ prikývol Tenry. Všimol si ustaraný výraz svojho priateľa. „Vidím, že ťa niečo trápi.“

„Moja sestra,“ odpovedal smutne Ridén. „Neviem ako jej pomôcť. Stále pije a vymyká sa jej to z rúk.“

Tenry vstal a potľapkal vojvodu po ramene. „Neboj sa. Ja ju z toho dostanem. Dôveruj mi. A teraz ma ospravedlň. Musím sa ísť venovať tvojej sestre. Nemôže byť dlho sama.“ Po týchto slovách zamieril k dverám a opustil salónik.

Vojvoda teraz sedel pri stole celkom sám. Unavene si povzdychol a len tak neprítomne sa pozeral von oknom na tmavú oblohu.

Iska kráčala hradnou chodbou s očami upretými na dvere pred sebou. V lesklých očiach sa jej odrážal jas magických svetiel, ktoré žiarili v svietnikoch a vrhali na steny príjemné svetlo. Táto časť hradu bola pekne zariadená a nepôsobila tak chladne ako ostatné miesta. Na stenách viseli obrazy a kamennú podlahu zakrýval drahý koberec.

Zlatovláska držala v ruke akési papiere a kráčala veľmi pomaly. Každú chvíľu sa otáčala, či ju niekto nevidí.

Konečne sa dostala k dverám. Všetky papiere nemotorne držala v náručí a voľnou rukou sa snažila trafiť kľúčikom do dierky. Konečne sa jej to podarilo

Cvak. Dvere sa otvorili.

„Ach!“ zakričala Iska od prekvapenia. Z tmavej izby niekto vyšiel a zdrapil ju za ruku. Papiere sa rozleteli kade tade.

Až teraz si všimla, kto to vlastne je. „Ty?“

Za ruku ju držal strážca Adan. Pozeral sa do jej modrých očí a tváril sa pri tom nepríčetne ako vrah, ktorý sa chystá niekoho popraviť. „Čo tu robíš?“ spýtal sa prísne.

„Pusti ma!“ zakričala na neho Iska a jednou rukou ho udrela do hrude, no márne. Bolo to akoby búchala do skaly. „Ihneď ma pusti. Vieš kto ja som? Ha?“

„Čo tu robíš?“ zopakoval otázku Adan a spravil krok vpred tak, aby bol s Iskou tvárou v tvár. Jej dych mal vôňu vína.

„Ja...“ zakoktala sa. Ten muž jej naháňal hrôzu. „To nemôžem ísť ani do pracovne svojho brata?“

„Odkiaľ máš kľúč?“ opýtal sa jej.

Iska si poklepala prstom po čele. „Je to môj brat! Rozumieš tomu? Môj brat! Tak asi, že mám kľúče. Sme rodina. A ty si čo? Nejaký vyvrhel, alebo čo vlastne si.“

Adan na jej hlúpe reči nereagoval, no pustil ju. Pozrel sa na papiere rozhádzané po zemi. Jeden zdvihol a zbežne si ho prezrel. Bol to akýsi doklad o majetkoch a platbách. Veľmi sa v tom nevyznal, no vedel, že ak by sa k tomuto dostala nevhodná osoba, boli by z toho naozaj veľké problémy.

„Odkiaľ to máš?“ spýtal sa zlatovlásky.

„Našla som to,“ odpovedala pohotovo, no vyhýbala sa očnému kontaktu. „Chcela som to vrátiť.“

„Našla si to a chceš to vrátiť?“ reagoval otázkou strážca. „Zvláštne, nie?“

„Nechaj ma tak!“ zakričala Iska. Zvrtla sa na mieste a rozbehla sa chodbou preč. Ako utekala, magické svetlá vrhali na steny jej siluetu.

Adan papiere pozbieral a odniesol ich do pracovne vojvodu. Vládla tam úplná tma a tak ich len položil na stôl. Vyšiel von a zamkol za sebou dvere.

Čarodejnica tmavej pleti Neška objavila na hrade knižnicu. Bol to jej prvý večer na tomto mieste a tak ho chcela spoznať. Teraz si prezerala stovky kníh pekne poukladaných v policiach. Spoločnosť jej robila len hrubá svieca na stole. Radostne vyťahovala jednu knihu za druhou a premýšľala, ktorú si prečítať ako prvú. Knižky boli jej vášeň. Väčšinu voľného času trávila práve čítaním. Rada sa vzdelávala. Takto sa napríklad naučila vytvoriť plamenný portál aj keď ona sama bola čarodejnica

vetra. Náhodou túto mágiu objavila v jednej zabudnutej a starej knihe.

Stále nemohla uveriť tomu ako sa sem vlastne dostala. Netušila, čo bude jej náplň práce. Mal jej to objasniť ten mladý mág Blako, ktorý sa o sebe často vyjadroval v tretej osobe, no veľa jej toho nepovedal. Skôr ju zavalil otázkami o jej výcviku a mágii. Niečo jej však hovorilo, že je na správnom mieste. Cítila to. Bola predsa čarodejnica vetra a preto mala vypestovaný akýsi vnútorný zmysel, ktorý sa k nej niekedy prihovárал. Teraz jej hovoril, aby bola kľudná, lebo je po dlhej dobe na správnom mieste.

Dvere na knižnici sa otvorili. Neška sa otočila.

„Ach,“ vzdychla si. „To si ty. Prišiel si mi spraviť ďalšiu modrinu?“

Pristúpil k nej vysoký, šľachovitý no pevný muž odetý v tmavom. Za opaskom ukrýval v pošve meč. „Som strážca vojvodu Ridéna z Dolnozeme,“ mierne sa uklonil. „Volám sa Adan de Estrella.“

„Takto si sa mohol predstaviť už vtedy,“ riekla sucho Neška. „Nemusel si mi hneď vraziť,“

„Ospravedlňujem sa. Boli to okolnosti.“

„Bežne mlátiš ženy?“

Táto otázka sa ho trochu dotkla, no snažil sa nedať nič najavo. „Nie,“ odpovedal napokon. „Len keď sa mi čarodejnica vyhráža, že ma vyhodí z okna.“

„Aha,“ odfrkla Neška. „Ale dobre. Prijímam tvoje ospravedlnenie. Ešte niečo?“

„Dokázala by si vycítiť človeka, s ktorým si sa spojila, keď si vytvorila portál?“

„Samozrejme,“ prikývla. „Ale musela by som byť pri ňom.“

„Výborne. Pod' so mnou. Nebude to dlho trvať.“

„Počkaj,“ zastavila ho Neška. „O čo ide?“

„Nemôžem ti povedať,“ odpovedal jej Adan. „Toto je tvoja prvá úloha na tomto hrade. Pod', ideme.“

„No dobre,“ odsekla Neška. Mávla rukou. Knižnicou sa prehnal prievan. Svieca na stole zhasla.

Strážca Adan priviedol čarodejnicu Nešku k akýmsi dverám. V tejto chodbe vládlo prítmie, keďže tu žiarilo len jedno magické svetlo.

„Kde to sme?“ spýtala sa čarodejnica.

„Uvidíš,“ odvetil Adan a pokúsil sa otvoriť dvere, no márne. Boli zamknuté. Zabúchal na ne, no nikto sa neohlásil.

„A sme došli,“ poznamenala sucho čarodejnica. „Môžem ísť?“

Strážca sa na ňu pozrel „Vieš použiť mágiu a zistiť, či tam niekto je?“

„A čo si myslíš, že som jasnovidec? Ja som čarodejnica a nie nejaká... počkať. Možno by to šlo.“

„Do toho,“ vyzval ju Adan.

„Uhni,“ odstrčila ho od dverí. Pozrela sa do kľúčovej dierky. „Hmm. Niečo vyskúšam.“ Chvíľu krúžila rukami. Jej vlasy sa začali vlniť, akoby sa do nich opieral jemný vánok. V skutočnosti vytvorila slabý prúd vzduchu a vyslala ho cez kľúčovú dierku do miestnosti. „Niečo cítim.“

„Čo?“ naliehal Adan. „Kto tam je?“

„Počkaj,“ odsekla Neška. V tajomnej miestnosti naberal jej vietor na sile. Otočila jeho prúdenie naspäť do kľúčovej dierky. Ak je v miestnosti nejaká aróma, tak ju bude cítiť. Priložila k nej nos a nadýchla sa. „Vino,“ poznamenala. „Veľa vína.“

„Ako to vieš?“ čudoval sa Adan. Pozeral sa ako čarodejnica privoniava ku kľúčovej dierke.

Neška sa vystrela. Nechala vietor rozplynúť. „Priviala som vzduch z miestnosti do dierky. Nieкто tam rozlial víno.“

„Odstúp od dverí,“ prikázal jej Adan. Len čo spravila čarodejnica krok do strany, on celou silou kopol do dverí. Nič sa nestalo.

„Fíha,“ riekla Neška posmešne.

„Musíme sa dostať dnu,“ povedal strážca. „Idem pre kladivo.“

„Počkaj,“ zastavila ho Neška. „Chod' nabok.“

Strážca odstúpil od dverí.

Čarodejnica chvíľu krúžila rukami a potom nimi švihla. Obrovská veterná sila vyvalila dvere, akoby boli zo slamy.

Adan na nič nečakal a vtrhol do miestnosti. V tme toho síce veľa nevidel, ale cítil silný pach vína.

Čarodejnica bola pohotová. Na stolíku hneď vedľa vyvalených dverí si všimla obrys lampášiku. Rozžiarila v ňom magické svetlo. Teraz bola izba osvetlená.

Na posteli bezvládne ležala Iska. Jednu ruku mala prevesenú cez bok posteľe a na zemi pod ňou sa váľala poloprázdna fľaša červeného vína.

„Iska,“ zašomral Adan. Postavil sa nad posteľ a skúsil, či zlatovláska žije. Dýchala, ale veľmi slabo. Bola otrávená alkoholom. Prehodil ju tak, aby ležala na boku a pod hlavu jej položil vankúš. Ak bude zvracať, nezadusí sa.

Potom zobral do ruky fľašu vína. Bolo to veľmi exkluzívne červené, ktoré sa dovážalo z juhu. Ako sa k nemu dostala?

„Ráno,“ prehovorila Neška, „sa nebude cítiť veľmi dobre.“

Adan bol ticho. Pozeral sa na mladú zlatovlásku a premýšľal. Čo sa tu mohlo stať? Napokon sa otočil na čarodejnicu.

„Bola to ona?“ spýtal sa. „Na ňu si naviazala svoju mágiu, keď si vytvorila portál?“

„To je vojvodova sestra?“ spýtala sa Neška.

„Áno. Bola to ona?“

„Počkaj,“ povedala čarodejnica a privrela oči. „Niečo tam je, ale... Nie. Nebola to ona.“

Strážca si vydýchol. Ak by to bola ona, musel by ju zabiť, ale nevedel, či by toho bol schopný. V jeho svete sa zrada trestala smrťou.

„Potrebuješ ma ešte?“ prerušila jeho myšlienky Neška.

„Áno,“ odpovedal. „Daj mi chvíľu.“ Znovu sa ponoril do dumania. Čo sa písalo v tom liste s kráľovskou pečatou? Adan si začal šomrať popod nos: „Najslabší článok je jeho sestra. Iska sa volá. On ti pomôže. Vieš kto.“

Čarodejnica mu venovala nechápavý pohľad. „Čo to hovoríš?“

„Najslabší článok je jeho sestra,“ zamrmľal Adan. „Jeho sestra... Iska.“ Pozrel sa na fľašu vína. Začalo to dávať zmysel. „Ideme,“ zavelil a pohotovo opustil izbu. „Dvere necháme otvorené.“

Neška neveriacky pokrútila hlavou a išla za ním.

Strážca Adan sa zastavil pred jediným magickým svetlom v tejto hradnej chodbe. Bol to lampáš prichytený k stene. „Vieš ho zhasnúť?“ spýtal sa.

„Viem,“ odvetila Neška. „Ale prečo?“

„Urob to,“ prikázal jej.

Lampáš rázom zhasol zdanlivo sám od seba. V chodbe ostala tma, sotva sa dalo vidieť na špičku nosa. Jediné svetlo sem prichádzalo z otvorených dverí na izbe, kde na posteli spala opitá Iska. V temnej chodbe to pôsobilo ako päť na oko.

„Teraz čo?“ zašepkala do tmy čarodejnica.

„Pod' za mnou,“ odvetil Adan.

Obaja prešli na samý koniec chodby a postavili sa do najtmavšieho rohu. Tu ich nikto neuvidí, ale oni uvidia každého, kto sem vstúpi.

Neška sa začala mrviť a prehrabala sa vo vlasoch. „Dúfam, že tu nie sú pavúky.“

„Ticho,“ prerušil ju strážca. Bol ako socha. Zdalo sa, že neprítomne pozerá pred seba, no vnímal všetko. Každý zvuk, zachvenie podlahy, či závan vetra.

V tme strávili hodnú chvíľu. Čarodejnicu už zožierala netrpezlivosť. Nedočkavo sa ošívala na mieste. „Koľko ešte?“ zašepkala. „Čo tu vlastne robíme?“

„Psst.“

„Ale...“

„Psst,“ utíšil ju Adan. „Niekto sem ide.“

Skutočne. Akýsi obrys postavy sa zjavil na druhom konci chodby. Krok po kroku sa približoval k otvoreným dverám do izby, kde ležala vojvodova sestra.

Adan chytil rukoväť meča a trpezlivo čakal.

Vikomt Tenry práve kráčaľ po schodoch. Bol na ceste z hradného podzemia a v ruke niesol drahú fľašu vína z juhu.

Keď sa dostal na chodbu, kde mala izbu Iska, hneď sa mu niečo nezdalo. Dvere na jej spálni boli otvorené a vnútri sa svietilo. Tenry opatrne nazrel do izby. Jeho snúbenica bezvládne ležala na posteli. Nervózne sa pozeral po tmavej chodbe hore a dole akoby ho mal každú chvíľu niekto prepadnúť.

Tenry položil fľašu vína za prah dverí len tak na zem. Potom zalovil vo vrecku. Vybral z neho nejaký kľúč a z chodby ho hodil až na posteľ rovno vedľa zlatovlásky. Potom sa otočil a zamieril zase preč.

Ozvali sa rýchle kroky v tme. Niekto ho zadrpal a pritlačil na stenu. Bol to vojvodov strážca Adan. Držal ho pod krkom tak pevne, až mal problém dýchať.

„Pusti ma,“ zasyčal Tenry. „Ihneď ma pusti.“

Adan mal v tvári nepričetný hnev ako besný pes. „Neška!“ zakričal. „Je to on? Cez neho si vytvorila portál?“

Z tmavého kúta chodby sa vynorila čarodejnica. Pristúpila k strážcovi a premerala si muža, ktorého zvieral pod krkom. Na krátku chvíľu zavrela oči.

„Je... Ehm,“ spustila trochu nervózne. „Je to on.“

„Čo to trepete?“ ohradil sa Tenry. „Ihneď ma pusti.“

Adan zovrel päšť a uderil do steny tesne vedľa Tenryho hlavy. Ostali mu z toho krvavé hánky.

„Čo si to spravil?“ spýtal sa ho. „Ako si mohol zraďiť vojvodu?“ Nečakal na odpoveď a zovrel ho za hrdlo tak silno, až nemohol dýchať. Tenry chrčal a pleštil oči.

„Pusti ho!“ zakričala Neška a pleskla strážcu po ruke. „Pusti ho, lebo ho zabiješ!“

Adanovi sa vrátili zmysly. Pustil toho úbožiaka.

Ten sa hneď chytil za krk a lapal po dychu. „Ehm, ehm,“ odkašľal si Tenry. „Za toto... Za toto budeš pykať.“

„Ticho!“ zvreskol na neho Adan, sťa by sa zahrnelo. „Uvidíme, čo na tvoju zradu povie vojvoda.“

„Zradu?“ čudoval sa Tenry a opätoval slovný útok: „Ty si sa zbláznil? Jediný zradca si tu ty. Si obyčajný posluhovač, čo sa prišiel priživiť na vojvodovom mene. Čo si chcel urobiť Iske? Ha? Ty aj táto... Cigánska čarodejnica. Prečo sú dvere vylomené?“

Adan jeho slovné napadnutie ignoroval. Striehol na to, aby odniekiaľ nevytasil nôž, alebo sa nepokúsil ujsť.

Neška si však jeho slova vzala k srdcu. „Čo si to povedal? Hej, Adan. Toto je ten vikomt, čo

požiadal vojvodovu sestru o ruku?“

„Tak je.“

„Tak ja že som cigánska čarodejnica?“ opýtala sa ho a zatočila rukami. Chodbou sa teraz vial silný prievan, ako keď počas víchrice niekto otvorí okno. „Povedz mi to ešte raz a tento vietor ťa odnesie na koniec sveta.“

„Dost!“ zakričal niekto na celú chodbu a pripútal na seba pohľady všetkých troch.

Prievan v chodbe utíchol.

Bol to vojvoda Ridén vo svojom červenom plášti. Zamračené sa pozrel na trojicu stojacu pred otvorenými dverami na jedinom kúsku svetla v celej chodbe. Jedným okom nazrel tiež do izby a pri pohľade na opitú Isku ho zovrelo na hrudi. „Čo sa to tu deje?“ spýtal sa už pokojnejšie.

Tenry sa chopil slova: „Ten tvoj strážca sa pomiatol.“

„Adan?“ opýtal sa ho vojvoda. „Čo to celé znamená? Prečo je tu taký rozruch?“

Strážca odpovedal pohotovo: „Tenry je zradca.“

„Klameš!“ ohradil sa vikomt.

„Neklamem,“ odvetil Adan. „Viem to vysvetliť.“

„Do toho,“ vyzval ho vojvoda. „Ale dúfam, že vieš čo robíš. Maj na pamäti, že Tenry je môj priateľ. Ale počkaj ešte.“ Vojvoda sa pozrel na čarodejnicu. „Ty, Neška. Rozsvieť magické lampáše, nech je tu normálne svetlo. Nebudeme tu po tme ako netopiere.“

Čarodejnica prikývla. Mávla rukou na každú stranu a ako zázrakom sa rozsvietili lampáše na stenách. Teraz bolo v chodbe dostatok svetla.

„Teraz mi to vysvetli,“ vyzval svojho strážcu Vojvoda.

„Je to zradca,“ trval na svojom Adan. „Celé to začalo tým listom. Najslabší článok je Iska. Najskôr som si myslel, že práve ona by mohla byť za tým portálom. Aj keď mi to bolo veľmi nepríjemné, musel som ju nechať preveriť.“

„Je to tak,“ vstúpila do rozhovoru čarodejnica Neška. „Iska to nebola. Preverila som ju.“

Adan pokračoval: „Dvere na Iskinej izby boli zamknuté. Ona ležala na posteli opitá do bezvedomia. Na zemi je fľaša vína, ktoré dovážaš z juhu. Ako sa k nemu dostala a prečo bola v izbe zamknutá?“

„Pche,“ odfrkol si Tenry. „Všetci viete, že má problémy s alkoholom.“

„Počkaj,“ utíšil ho vojvoda. „Nechaj ho dohovoriť.“

„Prišiel sem Tenry. V ruke niesol ďalšiu fľašu vína. Tú položil tam za prah. Vidíš ju tam? To je ona. Z vrecka vytiahol kľúč a hodil ho na posteľ vedľa Isky.“

„Hlúpost,“ oponoval Tenry.

Vojvoda ho mávnutím ruky umlčal.

„Prečo to Tenry urobil?“ rozprával ďalej strážca Adan. „Aby Isku opil na smrť, alebo dovtedy,

kým sa celkom z alkoholu nezblázni. To sa mu skoro podarilo. Preto niesol druhú fľašu. Keď však uvidel otvorené dvere, hodil na posteľ kľúč, ktorý je celkom iste od skladu vína. Všetko to na ňu chcel hodiť. Že mu ukradla kľúč, potom ukradla aj víno a opila sa do bezvedomia.“

„Nikdy!“ zakričal Tenry. „Nikdy by som jej také niečo neurobil!“

Vojvoda sa pozrel svojmu strážcovi do očí: „Máš nejaký dôkaz?“

Strážca obhajoval svoje slová: „Obaja sme to videli. Ja a Neška.“

„Je to pravda,“ pritakala čarodejnica. „Priniesol víno a na posteľ hodil kľúč.“

„Počkat,“ povedal vojvoda a vošiel do izby. Iska tam ležala na posteli. Sotva dýchala. Fľaša na zemi pochádzala skutočne z jeho skladu. Pohľad na jeho vlastnú sestru v takto zúboženom stave ho oberal o všetku duševnú silu.

Na posteli uvidel kľúč. Chytil ho do ruky a prezrel si ho. Nebolo pochyb. Naozaj bol od podzemného skladu s vínom.

Vojvoda vyšiel na chodbu k ostatným. „Chcem vedieť všetko.“

Strážca Adan vysvetľoval: „Dnes podvečer som nachytal Isku, ako sa snažila dostať do tvojej pracovne. V ruke niesla kopu papierov. Všetko to boli dôležité zmluvy a papiere o daniach. Máš ich na stole.“

„Načo by jej boli?“ zamyslel sa vojvoda.

Neška potichu čakala bokom a počúvala vysvetlenie.

Tenry sa opieral o stenu a tváril sa chladne, alebo sa o to aspoň snažil.

„Moje vysvetlenie je jednoduché,“ hovoril Adan. „V liste, ako som už spomínal, sa písalo, že Iska je najslabší článok. Tenry ju zmanipuloval. Opil ju a chcel od nej, aby mu priniesla tieto dôležité doklady. Keby sa dostanú do nesprávnych rúk, mohlo by to položiť všetko tvoje obchody. Iska je najslabší článok. Zneužil ju.“

„To nemôže byť pravda,“ hovoril vojvoda. Pozrel sa svojmu priateľovi Tenrymu do očí. „Povedz mi, že to nie je pravda.“

„Samozrejme, že nie,“ odpovedal Tenry. „Sú to nepodložené výmysly. Nikdy by som ťa nezradil.“

„To nie je všetko,“ vložil sa do toho Adan. „Ten portál pod hradom má na svedomí on. Neška ho vycítila.“

„Je... Ehm,“ čarodejnica si pripadala ako piate koleso na voze. Bola postavená do veľmi nevhodnej situácie. „Je to pravda. Na neho som naviazala ten portál. Cítim jeho esenciu. Bol to on.“

„To nie je pravda!“ vykrikoval Tenry. „To veríš nejakej čarodejnici viac ako mne? Poznáme sa roky! Roky!“

Vojvoda Ridén chytil Tenryho za plecía a pozrel mu priamo do očí. „Ak nič neskrývaš, tak ti nebude vadíť, ak si pozrieme tvoju pracovňu.“

„Nech sa páči,“ odvetil sucho Tenry. „Nič neskrývam.“ Odniekiaľ vytiahol malý biely kamienok a hodil ho o zem.

Záblesk svetla silný ako pohľad do slnka ožiaril celú chodbu.

Tenry bol preč.

„Čo to bolo?“ žmurkal vojvoda. Takmer ho ten záblesk obral o zrak.

Odpovedala čarodejnica: „To bol kameň premiestnenia,“ ozrejmila a pretrela si oči. „Kto ho použil?“

„Tenry je preč,“ zahlásil Adan ako sa pozeral po chodbe hore a dole. „Neška,“ oslovil ju. „Kde je Tenry? Kam zmizol?“

„Nebude ďaleko,“ odpovedala. „Kameň premiestnenia dokáže osobu preniesť len na malú vzdialenosť.“

Vojvoda venoval Adanovi pohľad. „Strážca, vieš čo máš robiť. Ja ostanem pri mojej sestre spolu s Neškou.“

Adan de Estrella prikývol. Rozbehol sa preč hradnou chodbou.

Dvere na malej izbe sa rozleteli. To ich strážca Adan vyvalil veľkým kladivom. Bola to skromná pracovňa s malým stolom. Vládlo tu šero, keďže jediné svetlo sem žiarilo len z chodby. Popri stenách stáli obyčajné skrine. Táto miestnosť určite nepatrila žiadnemu šľachticovi. Podľa zariadenia to skôr bol priestor pre služobníctvo.

Adan sa rozliadol. Nikde nič nebolo. Otočil sa a spravil krok k dverám, aby prehládal ostatné izby. Na niečo stúpil. Pozrel sa pod nohy. Na podlahe ležal malý biely kamienok.

Bol tu správne. Nepochybne sa sem premiestnil Tenry. Adan to vedel, lebo ho sledoval. Práve do tejto miestnosti často chodieval, aj keď tu nemal pracovňu. Strážca tomu najskôr žiadnu pozornosť nevenoval, no teraz to dávalo zmysel. V tejto nepoužíwanej izbe mal vikomt skrýšu a únikovú cestu. Kde by však mohol byť?

„Hej!“ zakričal známy hlas. Do izby vstúpil čarodejník Blako v modrom rúchu. „Čo sa to deje? Moje bariéry zachytili mágiu. Najskôr som cítil Nešku, ale teraz som vystopoval cudziu mágiu až sem.“

„Tenry,“ odpovedal Adan ako sa pozeral po skromnej miestnosti. „Zradil nás.“

„Čože?“ čudoval sa Blako. „Zradil?“

„Využil Isku, aby sa dostal k daniam vojvodu.“

„A kde je? Zmizol?“

„Netuším.“

Blako drgol do Adana. Priložil si na úst prst ako gesto mlčania. Potom zavrel oči a chvíľu len tak stál na mieste ako sa snažil zachytiť vlákna mágie.

Strážca ho nedočkavo pozoroval.

Mladý mág konečne otvoril oči a hneď sa pozrel na skriňu v rohu izby. Vrchnú časť tvorili prázdne police s pavučinami, no na spodku boli malé dvojkrídlové dvere. Za tie by sa sotva zmestilo dieťa. Naklonil sa k strážcovi a pošepkal mu do ucha: „Niečo tam je.“ Ukázal na skriňu.

Adan k nej potichu pristúpil. Prudko otvoril dverka.

V skrini sa tam chúlil poskladaný Tenry ako kľbko nešťastia. Strážca ho zdrazil za halenu a vytiahol ho von. Z rúk mu vyleteli akési papiere.

Blako sa poškrabal na hlave. „Ako sa tam zmestil?“

„Neviete s čím sa zahrávate!“ zakričal Tenry. „Toto je nad vaše hlavy.“

Strážca ho skopol. Víkomť padol na kolená.

„Toto budete ľutovať,“ povedal Tenry. Pohľadom preskakoval z jedného muža na druhého. „Hráte veľmi nebezpečnú hru.“

Adan vytasil meč.

„Počkaj!“ skríkol Tenry kľáčiaci na kolenách. „Všetko viem vysvetliť. No tak. Počúvaj ma!“

Čarodejník Blako zatiaľ pozbieral porozhadzované papiere a v slabom svetle si ich prezrel. „Sú to vojvodove doklady. Všetko je tu. Úplne všetko.“

„Je na to dôvod,“ tvrdil svoje Tenry. „Nemal som na výber.“

Strážca zdvihol nad hlavu čepel meča.

„Nie!“ zakričal Tenry.

Jeho hlava dopadla na zem ako prvá. Potom sa zrútilo na podlahu telo. Ostala pod ním krvavá mláka.

„Zrada,“ povedal Adan. „Zrada sa trestá smrťou.“ Utrl si čepel do haleny mŕtveho šľachtica a potom meč odložil do pošvy.

„Fuj.“ Blako sa pri pohľade na bezhlavé telo zatváril kyslo.

Bolo dokonané. Adan zažehnal hrozbu z vlastných radov.

„Blako,“ oslovil mága. „Postráž tie papiere. A nech sa sem nikto nedostane. Nikto.“

„No samozrejme,“ odsekol čarodejník. „Špinavá práca ostane na mne. Ale dobre. Ako povieš brat môj.“

„Nie som tvoj brat,“ odfrkol Adan a bez ďalšieho slova odišiel z izby. Pôjde oboznámiť vojvodu s udalosťami.

Vojvoda Ridén sedel na posteli v izbe svojej sestry. Bezvládne ležala vedľa neho a sotva dýchala. On ju držal za ruku a v smutných očiach sa mu odrážala žiara z lampáša na stolíku.

Čarodejnica Neška stála pri okne a potichu sa pozerala na nočnú oblohu.

Strážca Adan de Estrella vošiel do miestnosti. „Je to vybavené. Tenry je mŕtvy.“

Vojvoda sa na neho pozrel. Strach v jeho vlhkých očiach dal jasne najavo, že niečo nie je v poriadku. „Iska umiera,“ povedal. „Otrávil ju...“